

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. T.,**
státní příslušnost Marocké království
bytem naposledy Pobytové středisko Havířov, 735 64 Havířov –
Dolní Suchá, Na kopci 5
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava – Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2019 č. j. OAM-224/LE-VL17-LE24-
2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že Maroko lze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, že žalobce neprokázal opak. Namítal, že žalovaný založil své závěry fakticky pouze na nesrovnalostech týkajících se především jeho výpovědi před policejním orgánem po jeho zajištění a výpovědi před žalovaným a skutečnosti, že marocké bezpečnostní složky byly připraveny poskytnout mu dostatečnou pomoc v jeho obtížích s pašeráckou mafii, která se jemu a rodině chtěla mstít za jeho angažmá při policejní razii proti skupině pašeráků, s kterou on původně spolupracoval. Žalobce poukázal na to, že specifikem zjištění skutkového stavu pro naplnění ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je vyhodnocení toho, zda nehrozí, že s žadatelem nebude zacházeno hůře než s ostatními osobami, které by byly případně vráceny do dané „bezpečné země“. Bylo tedy zapotřebí pečlivě a uvážlivě přistoupit k jeho tvrzením týkajícím se nedůvěry k marockým bezpečnostním složkám zdůvodněnými specifickými jeho historií, tedy tím, že se jedná o osobu, která vykonala trest odnětí osoby za účast na pašeráctví a pro policii je tak krajně podezřelá. Právě z toho důvodu, že se očividně nepříliš šikovně zapletl do střetu policie a pašeráckých skupin, v žádném případě nelze vycházet z toho, že se jedná o běžný případ marockého občana, který se může bezpečně a bez obav obrátit na příslušné marocké orgány s žádostí o pomoc proti bezpráví. Žalobce poukázal rovněž na to, že v žádném případě nemůže obstát argument, podle něž to, že policie bezodkladně dorazila na místo poté, co došlo k fyzickému útoku ze strany pašerácké bandy, je dokladem o dobré funkčnosti a spolehlivosti marockých bezpečnostních složek. Tato skutečnost sama o sobě v žádném případě nemůže vyvrátit jeho důvodné podezření týkající se nezájmu a zkorumpovanosti policie či přímo zapojení policejních složek do ilegální činnosti pašeráckých skupin, s čímž ostatně koresponduje i to, že tento „brzký“ příjezd bezpečnostních složek nevedl k žádnému výsledku a zajištění členů předmětné pašerácké skupiny. Žalovaný jeho případ zhodnotil bez konkrétní individualizace. Na Maroko není možné institut bezpečné země aplikovat zcela mechanicky a bez bližších pochyb, a to z toho důvodu, že Marocké království bylo přidáno na seznam bezpečných zemí teprve vyhláškou č. 68/2019 Sb., ze dne 23. 3. 2019, která nabyla účinnosti pár dnů před zahájením řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tudíž je třeba za účelem zabránění zásahu do základních práv žadatelů o azyl přistupovat k vyhodnocení jejich azylových tvrzení a příběhů zvláště pečlivě.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval. Poukázal na to, že byť v Maroku existují určité problémy v oblasti dodržování lidských práv, tak v této oblasti došlo k velkému posunu. Maroko je členem Organizace spojených národů a přistoupilo k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod, zejména k mezinárodnímu paktu o občanských a sociálních právech a Úmluvě OSN proti mučení včetně následujícího Protokolu. Vztahy s EU jsou vymezeny asociační

dohodou z roku 2000 a od roku 2008 jsou klasifikovány jako pokročilé, přičemž EU s Marokem udržuje stálý dialog v oblasti lidských práv a dle Akčního plánu pro období 2013 až 2017 se snaží podporovat reformní demokratický proces v zemi. V Maroku rovněž působí řada domácích a mezinárodních skupin pro lidská práva, které provádějí vyšetřování případů týkajících se lidských práv a zveřejňují svá zjištění. Důležitým orgánem, který v zemi již od roku 1990 bdí nad dodržováním lidských práv je Národní rada pro lidská práva, která je odpovědná za obranu a prosazování lidských práv a svobod v souladu s pařížskými zásadami, jimiž se řídí národní instituce v oblasti lidských práv. Organizace Freedom House ve své zprávě Svoboda ve světě 2019 hodnotí Maroko v oblasti lidských práv a občanských svobod stupněm 5 na sedmibodové škále (status „částečně svobodná“). Ze zpráv také vyplývá, že zákon definuje mučení a ukládá, že všichni státní úředníci a příslušníci bezpečnostních sil, kteří použijí násilné prostředky proti ostatním osobám bez legitimního motivu, nebo podněcují ostatní, aby se dopouštěli takového jednání, při výkonu svých povinností, budou potrestáni podle závažnosti provinění. Dále zákon zajišťuje svobodu vnitřního pohybu, cestování do zahraničí, emigraci, repatriaci, vláda spolupracovala s Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky. V zemi neprobíhal žádný ozbrojený konflikt, ani Maroko nevedlo válku proti jinému státu. Maroko splňuje základní principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu pro zařazení na seznam bezpečných zemí původu. Maroko na takový seznam mimo jiné řadí i Rakousko, Slovinsko, Chorvatsko, Nizozemsko. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že nemá žádné politické přesvědčení, je zdravý. Poté, co byl propuštěn z vězení, jej doma asi 4 krát hledali nějací muži. Ti zranili jeho otce a pokusili se unést jeho sestru. On sám byl odsouzen k ročnímu vězení za pašování, jiné problémy se státními orgány v Maroku neměl. On i otec údajně ohlásili napadení policii. Ačkoliv policie přijela do 10 minut, výsledek byl ten, že útočníci zůstávali neznámí. On sám se podle svých slov po dvou měsících skrýváním, a aniž by se byl s útočníky setkal, rozhodl odjet z Maroka. O pomoc se nikam neobracel a nevyužil všechny formy právní ochrany dostupné v jeho vlasti. Dle žalovaného nelze tedy uzavřít, že by žalobce prokázal, že by mu státní orgány v případě jeho potíží odmítly pomoci, či nebyly schopny účinnou a přiměřenou pomoc poskytnout. Tento závěr je podpořen i skutečností o brzkém příjezdu policie po napadení jeho otce a což rovněž podporuje správný závěr žalovaného, že v Maroku panuje stav funkčního státu s dobře pracujícími bezpečnostními složkami a že marocké orgány jsou připraveny a schopny poskytnout účinnou pomoc, pokud se na ně občan v případě potřeby obrátí. Tvzení žalobce, že není obyčejnou osobou, ale byl by podezřelý vzhledem ke své kriminální minulosti, je pouhou spekulací a nevyvrací důvodně závěr správního orgánu o tom, že neprokázal, že by čelil hrozbě pronásledování či vážné újmy a že by v jeho případě nebylo možno považovat Maroko za bezpečnou zemi původu. Žalovaný kromě toho poukázal na rozpory ve výpovědi žalobce a jeho jistou nevěrohodnost. Citoval přitom tvrzení žalobce v rámci správního řízení o vyhoštění dne 8. 4. 2019 pouhý 1 den před podáním žádosti o mezinárodní ochranu a zmínil jeho tvrzení k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný odkázal rovněž na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.),

v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání.

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že 9. 4. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Následně poskytl údaje k podané žádosti a byl s ním proveden pohovor. Žalobce kromě jiného uvedl, že vlast opustil proto, aby utekl před mafiány, pašeráky, kteří jej pronásledovali. Někdo pašoval cigarety z Alžírsko a on to pak z jedné farmy v Maroku poblíž hranic převážel do města Oujda. Byly to nejen cigarety a tabákové výrobky, ale i různé kradené věci, auta apod. Policie jej chytila, žádali jej, aby s nimi spolupracoval s tím, že pak bude mít nižší trest. S policií spolupracovat nechtěl, měl strach, že mu ti pašeráci – mafie ublíží. Nakonec se spoluprací svolil. Policie na předmětné farmě zatkla další tři lidi, dva z Maroka a jednoho z Alžírsko. On a bratranec byli ve vězení 1 rok, další tři zatčení byli odsouzeni na 15 let. Dalších pět pašeráků, kteří zatčení nebyli, jsou stále na svobodě a začali jeho a bratrance hledat. Měl strach, že mu ublíží. Bandité našli jeho otce, kterého pořezali nožem a pokusili se unést žalobcovu mladší sestru, ale to se jim nepodařilo. Na otázku, zda žádal někoho o pomoc, žalobce odpověděl, že byl na policii. Tam mu řekli, že oni sami oněch pět pašeráků hledají a chtějí je zatknout. Vyslovil domněnku, že pašeráci se ukrývají v Alžírsku, protože v Maroku byli odsouzeni na 15 let. Když zranili jeho otce a chtěli unést sestru, otec napadení ohlásil policii, ta se dostavila do 10 minut, ale útočníky už nenašla. Na dotaz kolikrát jemu osobně bylo vyhrožováno, odpověděl, že v době, kdy byl ve vězení, se nic nedělo. Po propuštění v květnu 2018 v prvních dvou měsících jej doma asi 4 krát hledali nějakí muži. Ukrýval se proto u příbuzných, známých apod. Po dvou měsících se rozhodl odjet z Maroka. Osobně s těmi pašeráky do styku nepřišel, posílali někoho jiného. Krajský soud dále v podrobnostech odkazuje na zjištění z pohovoru s žalobcem, jak jsou uvedena v napadeném rozhodnutí, neboť tato zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.
6. Součástí správního spisu je rovněž protokol o výsledku žalobce jako účastníka správního řízení v řízení o vyhoštění vedeném policií České republiky, krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje pod č. j. KRPZ-44457-17/ČJ-2019-150026-SV-ZA, z něhož bylo zjištěno, že žalobce mimo jiné vypověděl, že v České republice nechce zůstat. Má v úmyslu odjet do Německa a odtud do Španělska. Vysvětlil, že v České republice je omylem, protože autobus, kterým cestoval ze Sarajeva, zastavil ve Zlíně a on se domníval, že je v Německu. Z Maroka se rozhodl odejít do Německa proto, že v Maroku nemá práci a nemají tam s rodinou co jíst. V Maroku má ženu a 1 dítě a k odchodu jej donutila finanční situace. Popsal, že z Maroka cestoval letecky do Turecka do Istanbulu, v Turecku zahodil cestovní pas, takže byl bez dokladů. Z Maroka vycestoval v červenci 2018 a od té doby je na cestě. Jeho cílem je Španělsko, protože tam žije bratranec a on chce ve Španělsku pracovat. Prohlásil, že během své cesty v žádné zemi nepožádal o udělení mezinárodní ochrany a že azyl ani nechce, má namířeno do Španělska. V roce 2011 mu ve Švýcarsku vzali otisky prstů, 5 měsíců byl v nějakém táboře pro uprchlíky. Sdělil, že o azyl tam nepožádal. V té době měl dostatek peněz, nakonec upřesnil, že byl žadatelem o azyl, ten ale nedostal a po 5 měsících se proto rozhodl vrátit do Maroka, kam odcestoval letecky. Do Maroka se nechce vrátit. S výjimkou ekonomické situace nic závažného mu v návratu do vlasti

nebrání. Jediným důvodem, pro který by se nemohl vrátit do Maroka je pouze ekonomická situace jeho rodiny a nic jiného. Na otázku, co by dělal ve Španělsku, pokud by se tam dostal, odpověděl, že by tam nelegálně pracoval a o azyl by nežádal.

7. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z pomsty pašerácké mafie, pro niž pracoval, z důvodu jeho spolupráce s marockou policií, která vedla k odsouzení několika členů této mafie.
8. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědí učiněných jak v řízení o udělení mezinárodní ochrany, tak v řízení o jeho vyhoštění z území České republiky, vedeném pod č. j. KRPZ-44457/ČJ-2019-150026-SV-ZA, dále z informací, které žalovaný shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Marockém království. Konkrétně vycházel z materiálů Hodnocení Maroka jako bezpečné země původu ze dne 20. 5. 2019 a z Informace oddělení zahraničních projektů Odboru azylové a migrační politiky – Maroko, bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 21. 6. 2018.
9. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
10. Podle § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu kromě jiných států i Maroko.
11. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství, stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
12. Krajský soud předně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu např. na usnesení č. j. 5 Azs 23/2013-19, na rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008-70 a citované ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, z něhož plyne, že se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 66/2008-70 konstatoval, že „označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“. Maroko je podle § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné. Bylo proto na žalobci, aby prokázal opak.

13. Krajský soud sdílí závěry žalovaného vyjádřené na str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí, s nimiž se zcela ztotožňuje, a proto v podrobnostech na ně odkazuje. I dle názoru soudu Maroko lze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a žalobce neprokázal, že v jeho konkrétním případě tato domněnka neplatí. Především ve shodě s žalovaným soud považuje tvrzení žalobce k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 4. 2019, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli obavě z pomsty pašeráků, za účelová, vykonstruovaná, s cílem dosáhnout propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a případně se vyhnout nebo alespoň oddálit vyhoštění z území České republiky a potažmo i ostatních států EU. Žalobcova tvrzení ohledně jeho údajných potíží ve vlasti i dle názoru vyznívají značně nevěrohodně, neboť ve výpovědi v rámci správního řízení o vyhoštění z 8. 4. 2019, tedy pouhý jeden den před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, mimo jiné prohlásil, že k odchodu z vlasti jej donutila toliko finanční situace, že cílem jeho cesty bylo vlastně Španělsko, kde žije jeho bratranec a chtěl by tam pracovat, o azyl neusiluje, do Maroka se nechce vrátit proto, že je tam prezident židovského vyznání. S výjimkou ekonomické situace nic závažného jeho návratu nebrání, a že ani ve Španělsku by o azyl nežádal, nýbrž by tam nelegálně pracoval. Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany k důvodům žádosti den poté sdělil, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli obavě z pomsty pašerácké mafie, pro niž převážel pašované zboží, přičemž po zatčení spolupracoval s policií, vypovídá to zcela zjevně o účelovosti takovýchto tvrzení. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že žalobce neobjasnil, proč mu nemohou poskytnout ochranu v zemi původu. Žalobce jen obecně uvedl, že poté, co jeho otec po napadení zavolal policii, tato přijela do 10 minut, ovšem policistům se je nepodařilo najít. Na otázku, zda on sám žádal někoho o pomoc, odpověděl, že byl na policii, kde mu bylo řečeno, že pašeráky hledají a chtějí je zatknout. Soud souhlasí s žalovaným, že z těchto popsanych okolností rozhodně nelze dospět k závěru, že by orgány domovského státu žalobci nemohly poskytnout ochranu před tvrzenou hrozbou ze strany pašeráků. Závěr žalovaného, že žalobce před svým odjezdem z vlasti nevyužil všechny formy právní ochrany v jeho zemi dostupné, přičemž z podkladů pro rozhodnutí se podává, že v Maroku panuje stav funkčního státu s dobře pracujícími bezpečnostními složkami a marocké orgány jsou připraveny a schopny poskytnout účinnou pomoc pokud se na ně občan v případě potřeby obrátí, je správný.
14. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
15. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.08.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně